

<https://www.prekrocsvojtien.sk/tajomna-hrdinka/>

Posted on [8. apríla 2024](#) Author [Margaréta Tešľová](#)

Tajomná hrdinka

Moja hrdinka je žena, ktorá síce má svoje roky, zažila množstvo vecí a má veľa skúseností, ale stále vyzerá mlado a živo. Z jej postoja vyžaruje odhodlanie a zároveň sila, chápavosť a hlavne láska. Okolo seba má pár skvelých priateľov, ktorí ju sprevádzajú už dlhé roky a podnikajú s ňou všetky dobrodružstvá. Hoci spomedzi nich nie je najsilnejšia, najmocnejšia ani najväčšia, nikdy sa na to nestažovala, no aj napriek tomu aj ona v niečom vyniká.

Jej veľké a milujúce oči sú zelené ako tráva vykúpaná v čerstvej rannej rose. Nie je to však iba obyčajná farba. Hrá všetkými odtieňmi, akoby ste nakreslili dúhu iba so zelenými farbami. V každom období, v situácii i v každej hodine sú jej oči oblečené do iného odtieňa. Vyzerajú ako dva krásne listy, ktoré sa na strome počas celej jesene pomaly prezliekajú. Predsa sú však stále tie isté – pozorné a láskavé ku všetkým a ku všetkému. Svojím láskavým pohľadom nás víta a vyčarí nám obrovský úsmev na tvári. Keď sa však hnevá, oči jej potemnejú a stanú sa z nich hlboké zelené plesá, v ktorých nedovíďme ani na dno.

Moja hrdinka je deň čo deň zahalená do nádherného kráľovsko-modrého plášt'a. Vyzerá, akoby sa na ňom jagala celá nočná obloha, akoby sme na ňom videli všetky galaxie a akoby odrážal všetky hviezdy, ktoré vo vesmíre nájdeme. Tento vesmírny vodopád jej vo veľkých vlnách padá až k nohám. Je to zafír, nádherný skvost a drahokam, ktorý sa už časom stal jej symbolom. Pod plášťom skrýva každý deň iné oblečenie. Mnoho ľudí si myslí, že práve z tohto plášt'a pochádza všetka jej moc, dobro a uznanie. Myslia si, že je to zdroj jej úžasnej sily. Či je to naozaj tak, či je to pravda, to sa možno nikdy nedozvieme...

Pramene vodopádu sú jej vlasy – husté, lesklé a orieškovohnedé. Rozlievajú sa po jej ramenách a zahryzávajú sa do plášt'a. Vietor ich prečesáva, hrá sa s nimi a ony sa vlnia ako zlatisté obilie na poli.

Vlastnosťami, ktoré tvoria moju hrdinku, sa môže pýšiť len malá skupina ľudí. Najkrajšou vlastnosťou je ochota pomôcť. Pomôže všetkým, bez ohľadu na to, či sa sama ocitne v nebezpečenstve. Ak treba, ochotne rozdá či podaruje aj posledný kúsok tým, ktorí toľko nemajú. Prijme a poteší všetkých, nikdy nerobí rozdiely a oplýva láskavosťou. Vždy sa snaží priniesť dobro najprv pre druhých, až potom pre seba a je veľmi pracovitá. Je odhodlaná a nikdy sa nevzdáva – aj keď pred ňou stojí akokoľvek náročná prekážka. Vždy ochráni svojich najbližších pred akýmkoľvek nebezpečenstvom, ktoré na nich číha.

Ľudia sa k nej však správajú veľmi zle. Možno jej závidia dobrotu a silu alebo im skrátka nezáleží na jej osude – čo sa s ňou stane, keď ju rania. Ktovie. Určite im však nezáleží na jej celoživotnom diele, na tom, čo všetko už urobila pre ostatných. Ich bolestivé slová jej

často urobia hlbokú ranu do srdca, ktorá sa tak ľahko nezahojí. Správanie týchto chladných srdc si vôbec nezaslúži.

Moja hrdinka však aj tieto skutky prijíma s mrazivým pokojom, a aj keď si to tí ľudia nezaslúžia, ponúkne im svoju láskavosť. Práve preto ju tak veľmi obdivujem. Niekedy je to na ňu priveľa a vtedy by som ani svojmu najhoršiemu nepriateľovi neželala byť v jej blízkosti. Číry hnev vyviera až z hĺbky jej srdca a vystupuje na povrch ako láva zo sopky. Ľudia ju však vtedy neberú vážne a ešte sa čudujú, prečo sa hnevá. Načo sa však vôbec pýtajú? Ved' je to úplne jasné...

foto: Ema Černáková

Ak sa my k našej Zemi – mojej hrdinke – nebudeme správať ohľaduplne, prečo očakávame, že ona sa takto správať bude? Zem – úžasná „mama“, ktorá sa pre nás už mnohé roky len obetúva a rozdáva všetko, čo môže. Človek však asi nedokáže vymyslieť lepšie poďakovanie, ako hory odpadkov v jej oceáne, oblaky prachu vysoko v nebi a kruté vojny. Príroda bez človeka môže žiť, ale človek bez prírody nie. Mohla sa už každú chvíľu vzdať, ale ona stále vytrváva. Prečo sa jej takto odvd'áčujeme? Zem, to je planéta plná každodenných drobných zázrakov...

Zem, to je planéta tisícich výhľadov. Obloha nám každé ráno a večer ponúka jej prekrásne divadlo. Ráno sa oblaky obliekajú do ružovej, červenej alebo oranžovej farby a slnko vykukuje po svojej náročnej, tmavej nočnej ceste. Každý deň máme možnosť vidieť ligotavé stuchy riek, ozrutných obrov – naše hory a krásne úsmevy ľudí okolo seba.

Zem, to je planéta tisícich chutí. Už množstvo rokov nám ponúka svoje plody a dary, za ktoré nič nežiada. Chute nám pulzujú v ústach, jedna chutnejšia a lepšia ako druhá.

Zem, to je planéta tisícich vôní. Vôňa dobiedzavých dažďových kvapiek, vôňa kráľovských lúčnych kvetov, vôňa Vianoc, vznášajúca sa s každou koledou na vianočnom trhu, či vôňa lásky v babičkinom výnimočnom jablkovom koláči vie stále očariť a zlepšiť každý všedný deň.

Zem, to je planéta tisícich symfónií. Tol'ké množstvo zvukov, a predsa sú tie obyčajné často najkrajšie. Zurčanie potoka mi znie ako nádherná melódia, bzučanie včiel ako úžasný koncert a milé či povzbudivé slová od priateľa ako symfónia.

Zem, to je planéta tisícich dotykov. Slnko nás poláska svojimi teplými lúčmi, stromy – strážcovia oblohy – sa nás dotýkajú svojimi listami a pohladenie od druhého človeka môže naozaj veľa.

Zem nám poskytuje miesto na bývanie, ponúka nám seba a stále nám pomáha. Kam sa ale presťahujeme, ak ju svojím správaním zničíme? Kto jej pomôže, ak to nebudeme my?

Autorka: Margaréta Tešľová